a exemples tenim al cantant jamaicà Derrick Morgan que fou anomenat pels seus fans "Mr.Skinhead Reggae", a bandes com Symarip, que escrigueren autèntics himnes skins com el seu "Skinhead Girl", tema versionat per molts grups al llarg de la història. Aquesta època va marcar la pauta del moviment a tots els nivells, deixant-nos un llegat musical impressionant. És el que entenem per "Esperit del 69".

◆ **De nou, botes i tirants *l'streetpunk i el fenòmen 2Tone***

Anys més tard, a finals dels '70, i quan semblava que aquell fenomen musical i cultural havia caigut en l'oblit, un estil fins aleshores alié a l`ska s'introduí en el mateix public, aquest fou l'streetpunk, la vessant més proletària del punk, que posteriorment evolucionaria donant pas a l'Oi!. Al mateix temps una banda de Couventry, The Specials, gravà un single, amb el tema "Gangsters", que faria retornar l'estil jamaicà a les llistes d'èxits britàniques amb aires renovats. Més tard, aquesta banda creà la discogràfica 2Tone, dedicada a aquesta nova fornada d'ska, i que s'ha mitificat creant la segona generació d'skinheads. Amb una estètica ja ben definida, lluïen orgullosos les seves botes Doc Martens, texans, tirants, camises Ben Sherman (en aquella època vestuari d'obrer), Fred Perry's, trajos de tres botons, barrets i, en definitiva, el vestuari clàssic dels skinheads al 69.

Aquest "revival" fou molt important per a la cultura skin, però també tingué la seva cara fosca. L'estètica dels skinheads, rude i rebel, va ser utilitzada per la ultradreta britànica (National Front), creant un estereotip de soldat nazi que prostituïa la imatge que fins aleshores havien tingut els skins. Òbviament, aquests indesitjables no tenien res a veure amb les arrels del moviment (recordem-ho: cultura jamaicana, essència negra).

◆ **1969-1999, 30 anys d'esperit skinhead: *una mirada al present***

Aquest any és el trentè aniversari del moviment, trenta anys de música i diversió, de lluita i compromís, de futbol i cervesa. Avui en dia, l'esperit del 69 arriba a gairebé tots els països del món, la cultura skin s'ha difós per tots els indrets de la terra, com tot el continent americà, l'europeu, part de l'asiàtic i l'africà, Austràlia...

A mitjans dels vuitanta, es crea als Estats Units una organització de defensa de l'autèntica cultura skinhead, la SHARP (Skinheads Against Racial Prejudice - Skinheads contra els prejudicis racials), que més tard s'estengué per la resta de països. Una dècada després d'aquesta aparició, el sector més polititzat, els redskins (skins rojos), entren a formar part del RASH (Red & Anarchist Skinheads - Skinheads Rojos i Anarquistes), creat amb la unió d'aquestes dues tendències.

Al nostre país podríem dir que els primers skins apareixen a principis dels '80, on trobem una discografia interessant de grups relacionats amb el moviment, com els Decibelios o els Skatalà dels inicis. Actualment s'ha arribat a un nivell molt alt dins l'escena musical, tant d'ska com d'Oi!, amb bandes per totes les comarques de la nostra geografia. Potser l'essència de l'esperit del 69 s'ha anat perdent una mica en el temps, però tant ara com fa trenta anys podem trobar-nos al futbol, als concerts, als bars...sempre amb una estrella a la mà i ganes de diversió.

Esteve Martorell i Albert Soto

Skinhead Jamboree:

una altra forma de vestir

Lluny d'estereotips, la vestimenta dels skinheads ha anat variant des dels seixanta fins avui, mantenint un punt de referència al llarg de totes les etapes que ha anat experimentant el culte a la classe obrera. Els primers skinheads heretaren la roba que lluïen els mods, donant-li un toc més rebel, ja en els seus inicis.

Les 'parkas' mod serien ràpidament substituïdes per d'altres més còmodes com ara les texanes, les harrington o les crombies. Anys més tard, arribarien les caçadores més conegudes per tothom, les de pilot estil bomber.

Les camises Ben Sherman i els polos Fred Perry van ser i són les marques més utilitzades, en un principi per la seva relació elegància-preu i ara per mantenir l'estètica original. Avui en dia aquestes marques podrien ser considerades merament comercials, però no oblidem que havien estat les marques populars entre el proletariat anglès de fa trenta anys. Lonsdale, nom d'un gimnàs londinenc que posteriorment va donar nom a la marca que ara tots coneixem, també és una peça de roba a considerar en l'actualitat.

L'elegància, però, quedava exposada en els trajos de tres botons imitant els rudeboys jamaicans.

Els peus dels skins queden ben protegits amb les seves botes Doc Martens, amb puntera de ferro o sense. Un altre tipus de calçat característic són els mocassins Loafers. L'afecció al futbol i al hooliganisme farien popular també la marca Adidas com a calçat de caire esportiu, estil futbol-sala.

Els pantalons, sempre per sobre de l'alçada dels talons o arremangats, texans o sta-prest, essent la marca més popular la Levi's, ben aguantats per uns tirants, peça aquesta darrera que juntament amb les botes configuren el referent més tòpic de la vestimenta skin. I per acabar guarnint els nostres caps pelats, quina cosa hi ha millor que una 'scottish', boina dels colors que més t'agradin.

E.M./A.S.

memoriaesquerra.cat — Llampec, 9/1999, pàgina 19